

11+

Het HUIS van VERWONDERING

ONTWERPEN & OVERWINNEN

BILLY BONES

LUCY IVISON

Downton Abbey voor tieners - maar dan nóg BETER!

Het Huis van Verwondering

ONTWERPEN & OVERWINNEN

LUCY IVISON

Vertaald door
Joyce Bekkers & Mijke van Leersum

**BILLY
BONES**

BILLY BONES
Vliegtuigstraat 6-H
1059 CL Amsterdam

BILLY BONES is een imprint van MEIS & MAAS

Eerste druk, juli 2021

Oorspronkelijke titel: *The House of Serendipity. Book 1:
Sequins & Secrets*

Tekst © Lucy Ivison, 2021

Vertaling: Joyce Bekkers en Mijke van Leersum, 2021

Illustraties © Catherine Collingridge, 2021

ISBN: 9789030508120

NUR: 283 en 284

Kijk voor meer toffe boeken op
www.billybones.nl

AHOOOY!

Wat leuk dat jij in *Het Huis van Verwondering* gaat beginnen!

Bij BILLY BONES maken we boeken die kinderen met veel plezier oppakken. Lezen is niet alleen heel leuk, maar ook nog eens heel belangrijk. Wist jij bijvoorbeeld dat je je beter leert inleven in anderen door veel te lezen? Hoe gaaf is dat?

En nog een leuk feitje over het boek dat jij nu gaat lezen: in de tijd waarin dit verhaal zich afspeelt (de *roaring twenties* in Londen) was het nog ongebruikelijk dat meisjes broeken droegen. Maar hoofdpersonen Myrthe en Sylvia trekken zich daar niets van aan tijdens het ontwerpen... Hoe dat afloopt? Dat moet je maar gaan lezen!

Wij zijn heel benieuwd wat jij van *Het Huis van Verwondering* vindt. Wil je dit ons laten weten? Dat vinden we hartstikke tof! We horen dan ook graag wat jij het leukste stuk uit het boek vond. Je kunt een mailtje sturen naar info@billybones.nl.

Heel veel leesplezier!

Team BILLY BONES

HOOFDSTUK I
DE EERSTE KNIP
IN HET PATROON

Myrthe

Ik stopte met lopen en zette mijn naaimachine voor de honderdste keer neer. Mijn hand was rood en pijnlijk en mijn hele lichaam deed zeer omdat ik het ding heel Londen door sleepte. Maar ik weigerde mijn naaimachine achter te laten.

Ik zag mezelf weerspiegeld in de etalage van een winkel en glimlachte. Mam had gezegd dat deze jurk mijn beste werk was, en dat was ook zo. Ik had hem zelf ontworpen en er de hele nacht aan gewerkt. Als ik dan toch een dienstmeisje moest worden, dan zou ik er in elk geval uitzien als een koningin.

Voor de jurk had ik me laten inspireren door een ontwerp uit Coco Chanel's wintercollectie van afgelopen seizoen. Het had in alle bladen gestaan. Dagenlang kwamen er dames onze kleermakerij binnenlopen met een knipsel van

het ontwerp en de vraag of we de jurk konden namaken. Ze wilden niets liever dan er zelf net zo chic en prachtig uitzien. Maar mijn jurk is alleen geïnspireerd op Chanel. De rest is Myrthe Mertens.

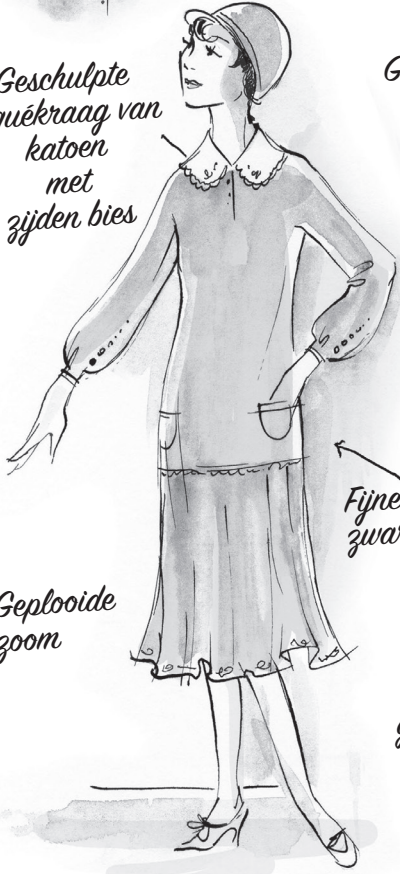
In plaats van marineblauwe crêpe had ik fijne, zwarte wol gebruikt; zacht maar toch sterk. Ik had de kraag breder gemaakt, een subtiel golvende rand geknipt en die afgewerkt met een randje van zijde. Op de puntjes van de kraag had ik kleine hommels geborduurd, het symbool van de arbeider. De jurk van Chanel had mouwen die wijd uitliepen bij de manchet, maar ik had mijn jurk zo ontworpen dat de manchetten aansloten op de polsen, zodat ze niet per ongeluk in een sopje of in de as van een open haard zouden kunnen hangen. Ik had kleine zwarte pareltjes op de mouwen genaaid, helemaal tot aan de elleboog, en plooien in de zoom gelegd, zodat de rok zachtjes zou ruisen tijdens het lopen. En wie aandachtig naar de zoom keek terwijl ik liep, kon een glimp opvangen van het leven dat ik achterliet.

Ten eerste had ik er een pootafdruk op geborduurd die precies dezelfde vorm had en net zo groot was als het pootje van onze kat Shiaparelli. Vervolgens had ik mijn moeders favoriete theekopje met vergeet-me-nietjes en mijn vaders geluksschaar erop gestikt. De twee vlechtjes die in de stof gestikt waren stonden symbool voor mijn vriend-

Myrthes Chanel-jurk

Geschulpte piquékraag van katoen met zijden bies

Geborduurde hommelt

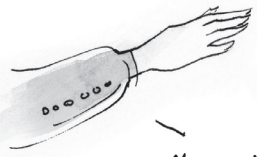
Fijne, zwarte wol

Achterkant

Geplooid zoom

Borduursel van vaders geluksschaar op zoom

Parelknoopjes

Handig zakje

Cloche-hoed

schap met mijn buurmeisje Ellis; ik had ze met onze vriendschapsarmbandjes aan elkaar verbonden. Met een verfijnde kettingsteek stond onze voordeur op mijn jurk geborduurd, met huisnummer 7 en het jaartal, 1926. Ten slotte had ik ook een bioscoopkaartje en een luchtige taart, mijn exemplaar van *Peter Pan* en naald en draad erop geborduurd.

Ik pakte de naaimachine en mijn koffer weer op en liep verder. Met elke stap die ik zette, liep ik verder weg van mijn vroegere leven. Mijn leven met mam en pap. Een leven waarin we samen dingen creëerden in onze kleermakerij. Een leven waarin ik geloofde dat ik, net als zij, kleermaakster kon worden.

Het belangrijkste moment als je een patroon knipt, is de eerste knip die je zet. Je kunt hem niet meer ongedaan maken. Mijn oude leven was als een enorm stuk stof waarin nog niet was geknipt. Paps dood was de eerste knip in mijn patroon. Ook mam werd ziek, maar ze kwam er weer bovenop. Zo goed als. Ze moest onze kleermakerij verkopen om onze schulden af te kunnen betalen – weer een knip – en vertrok naar Ierland, terug naar de boerderij en naar mijn oma, waar de lucht schoon is en haar longen konden herstellen. Toen ik afscheid van haar moest nemen, zonder te weten wanneer ik haar weer zou zien, was het net alsof al mijn naden openscheurden. Maar ik bleef achter in Londen omdat hier de kans groter is dat een meisje als ik een

baan vindt. Er zijn in de stad meer mogelijkheden om je doelen te bereiken. En ik wil *iemand* worden. Iemand die haar moeder weer terug naar huis kan brengen. Iemand die haar dromen niet opgeeft. Coco Chanel verliet het weeshuis waarin ze was opgegroeid met niets meer dan haar schaar en nu verliet ik Stepney, de plek waar ik jaren had gewoond, met enkel mijn naaimachine. Ik was alleen, ik knipte mijn eigen patroon, ik bepaalde mijn eigen leven.

De straat kwam uit op een gigantisch plein. Er stonden vier herenhuizen, maar ik wist meteen welk huis Huize Verwondering was. Het straalde met haar witte muren in de lentezon en van een afstandje leek het omsingeld te zijn door een hoogstpersoonlijke sneeuwstorm. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en zag dat die sneeuw bestond uit duizenden – maar dan ook echt duizenden – kleine, lichtroze kersenbloesemblaadjes die meegevoerd werden door de wind. Mijn hart voelde opeens minder zwaar.

Voor de grote voordeur stond een vrouw in een ouderwets, wollen mantelpakje met een stevige reistas in haar hand. Maar toen viel mijn blik op een bordje naar de dienstingang aan de zijkant van het huis. Ik keek over het plein terug naar waar ik vandaan was gekomen, naar huis. Toen keek ik nog eens naar de roze bloesemstorm. Ik sloot mijn ogen en stapte erin.

HOOFDSTUK 2
CITROENEN
IN HET KLASLOKAAL

Sylvia

Ik liep de trap af en toen ik de deurbel hoorde rinkelen, versnelde ik mijn pas. Miss Smurfett, mijn gouvernante, was op het perfecte moment gearriveerd om het oogverblindende effect van mijn mantel te bewonderen. Terwijl ik met grote passen de trap af kwam, wapperde hij dramatisch achter me aan, precies zoals ik het me had voorgesteld, en ik landde triomfantelijk voor haar voeten.

Miss Smurfett is net een grote uil: ze beweegt eigenlijk alleen haar ogen. Ze reageerde nauwelijks op mijn entree. Kalm veegde ze wat kersenbloesemblaadjes van haar jas. 'Ik zie dat u weer gewone kleren hebt aangetrokken, juffrouw Sylvia.'

Ik hou ervan om mijn kledingstijl aan te passen op mijn dagdromen. Vorige week, toen ik net *Jane Eyre* had gelezen, liep ik elke dag rond in de nachtjapon van mijn groot-

moeder, maar die fase heb ik achter me gelaten. Deze week ben ik stapelgek op *De Drie Musketers*. Ik heb kleine maantjes en sterretjes rond mijn ogen getekend en zijden bloemen in mijn haren gestoken, in alle magische kleuren van de zonsondergang, om de wijnrode mantel die ik op zolder heb gevonden wat op te fleuren. Tot nu toe heb ik ontdekt dat alles heel samenzweerderig en belangrijk voelt als je iets zegt terwijl je met je mantel zwaait.

Ik probeerde het uit op de Smurf.

‘Kom mee naar het klaslokaal, we worden aangevallen!’

Miss Smurfett en ik liepen de trap op naar het deel van het huis waar alleen de Smurf en ik vaak komen voor mijn lessen. Ik zwaaide de deuren van het klaslokaal open.

‘Dit is toch niet te geloven? We zijn erin geluisd. En ik had het nou juist zo leuk met al die driehoeken.’

Miss Smurfett trok een wenkbrauw op. ‘Pythagoras is inderdaad fascinerend.’

We namen allebei de ruimte in ons op, die normaal gesproken wat gewoontjes was. Maar nu was er niets saais meer aan, omdat mijn stiefmoeder Marmalade alles uit de kast had getrokken voor het debutantenbal van mijn zus Delphine. Vandaag stond de kamer ineens vol met tientallen citroenbomen in zilver en goud geschilderde houten potten.

‘Ze zijn vanochtend uit Italië aangekomen,’ vertelde ik

aan de Smurf. ‘Wist u dat er tweehonderdvijftig mensen zijn uitgenodigd? Wat zegt u me daarvan? Over drie dagen komen er tweehonderdvijftig mensen naar een bal, in mijn eigen huis nota bene, en ik mag er niet eens bij zijn!’ Ik liet me op de grond zakken naast een citroenboom. ‘Wat een aanfluiting. Zei ik het niet, Smurf, dat Delphine een verschrikkelijke verraadster is? Je eigen zusje niet uitnodigen voor je bal... wie doet nou zoiets?’

Miss Smurfett liet zich voorzichtig zakken op de rand van de pot met de citroenboom die naast mij stond. Ze keek me strak aan met haar fonkelende ogen. ‘Juffrouw Sylvia. U weet best dat juffrouw Delphine u niet kan uitnodigen, zelfs als ze het zou willen. Uw debutantenbal is nog niet geweest, het is niet toegestaan. U bent gewoon nog te jong voor een bal.’

‘Ik ben overal te jong voor. Het enige wat ik mag, is opgesloten zitten in dit huis! Smurf, u weet toch wel dat u de enige vriendin bent die ik nog heb? Het is toch te erg voor woorden wanneer je gouvernante je enige vriendin is? Daar bedoel ik natuurlijk verder niets mee.’

Miss Smurfett knikte bedachtzaam, zoals ze wel vaker deed.

‘Delphine was ooit leuk. Weet u nog dat ze ons altijd achterna zat en deed alsof ze een wortel was die werd bezeten door de duivel? Nu denkt ze alleen nog maar aan zak-

doekjes borduren en balboekjes en met wie ze gaat trouwen. Ze praat amper nog met me. Maar dat doet me niets hoor, want ze is een verschrikkelijk saaie muts geworden!’ Ik gaf de pot een harde trap en er viel een citroen in mijn schoot.

Miss Smurfett stak haar hand uit en legde hem op mijn arm. ‘Het spijt me, juffrouw Sylvia. Ik weet hoe iemand van uw leeftijd naar een vriendin kan verlangen.’

Het was pijnlijk dat zelfs Smurf medelijden met me had, dus trok ik een pruillip. Maar toen kreeg ik een ingeving. Waarom zou je mokken als er ergens een poets gebakken kan worden? Zo’n kans laat ik niet schieten. Een van de redenen dat ik miss Smurfett meer zie als een bondgenoot en een vriendin dan als mijn gouvernante, is dat ze maar weinig geeft om de lessen, net als ik. Meestal zijn we vooral wat aan het filosoferen of gaan we naar de dierentuin. Smurfett was de gouvernante van Marmalade, mijn stiefmoeder, en zij zegt altijd dat ze het aan de Smurf te danken heeft dat ze niet helemaal kierewiet is geworden van alle weetjes en feitjes. Ze zegt dat het onmogelijk is om je te concentreren als je te veel moet leren en dat miss Smurfett dat als geen ander begrijpt.

Ik probeerde nonchalant te klinken, alsof ik dit plan net pas had bedacht. ‘Hoe dan ook.’ Ik zuchtte dramatisch. ‘Het heeft simpelweg geen zin om te proberen vandaag iets aan

school te doen. Ik zou eerlijk gezegd dolgraag aan de slag gaan met die vergelijkingen, maar er is nergens meer een kamer vrij. Zelfs de studeerkamer van vader ligt vol met gouden eieren.'

Ik haakte mijn arm door die van de Smurf.

'Het zou voor iedereen beter zijn als wij naar buiten gaan... Naar het theater, misschien?'

Ik zag dat de ogen van miss Smurfett meteen begonnen te twinkelen. De Smurf houdt nog meer van het theater dan van de dierentuin.

'Macbeth,' piepte ze.

'En eerst lunchen bij The Ritz. We kunnen niet op een lege maag naar het theater.'

Miss Smurfett probeerde nonchalant te klinken. 'Gaat u zich nog... omkleden voordat we gaan?'

Ik draaide een rondje en stormde weer de trap af. 'Ik vind juist dat ik er al helemaal op gekleed ben om naar het theater te gaan,' riep ik over mijn schouder naar boven. 'Ik zie er enorm theatraal uit.'

HOOFDSTUK 3
ONDER DE TRAP

Myrthe

Tijdens mijn hele reis dwars door Londen heen had ik me voorgesteld dat ik op een enorme, elegante deur zou kloppen en tientallen ogen me zouden aanstaren zodra die deur werd geopend. Ik had telkens geoefend hoe ik mijn naam zou zeggen: langzaam en zelfverzekerd, met opgeheven hoofd. Maar de deur van de dienstingang stond wagenwijd open, dus bleef ik met wat roze bloesemblaadjes op mijn schouders en een onnozele blik in mijn ogen in de deuropening staan wachten tot iemand me zag.

Het was druk in de keuken. Drie meisjes, die allemaal ouder leken dan ik, sneden deeg uit in de vorm van sterren en een kleine muizige vrouw stond te roeren in de grootste pan custardpudding die ik ooit had gezien. Ze was duidelijk de kok van het huis. Er liepen continu mensen af en aan die dienbladen, potten en theedoeken meenamen.

Ik begon me langzamerhand een beetje dom te voelen. Wat als niemand me hier zou zien en ik hier de hele avond moest blijven staan wachten totdat iemand me zou opmerken, met mijn koffer in mijn hand en wangen die met de minuut meer kleur kregen van de bloesem en van schaamte?

Een meisje met lichtblond haar legde haar sterretjesvorm weg en pakte er een in de vorm van een maan.

‘Nou, ik vind juffrouw Delphine erg aardig en ik heb met haar te doen. Het arme schaap zit al een uur te huilen om haar jurk. Weten jullie nog dat Tina van haar moeder moest trouwen in de jurk van haar nicht? Ze leek wel een varkentje dat een prijs had gewonnen op de veemarkt. Haar jurk was net zo roze als haar gezicht.’

De twee andere meisjes giechelden.

‘Ja, maar Tina was arm,’ zei de een, ‘en er waren maar tien gasten op haar bruiloft. Voor de jurk van juffrouw Delphine zijn ze geloof ik helemaal naar Parijs afgereisd. Heeft iemand hem ook echt gezien?’

‘Konden we maar stiekem een kijkje gaan nemen boven,’ zei het derde meisje.

‘Daar komt niets van in,’ zei de kok streng, zonder zich om te draaien.

‘Er is zo veel tumult en we werken ons een ongeluk,’ zei het meisje met de vlecht, waar wilde krullen uit

losgekomen waren. ‘Gaaf dat bal eigenlijk wel door? Dat zou ik wel eens willen weten.’

De oudste van de drie meisjes snoof. ‘Natuurlijk wel. De koningin en prinses Mary komen naar het bal. Wat denk je dat ze boven gaan doen? De deur in hun gezicht dichtslaan omdat juffrouw Delphine zich niet in die jurk wil vertonen?’

‘Het moet erg vervelend zijn om zo’n prachtige vrouw als de hertogin als stiefmoeder te hebben. Je wil toch dat alle ogen op jóú zijn gericht tijdens je debutantenbal?’ verzuchtte het meisje met het lichtblonde haar.

‘Dot, als jij wordt gepresenteerd aan de koningin en we voor jou zeventienduizend gouden sterren aan het plafond zouden moeten hangen en vijftwintig schalen met desserts moeten maken, zijn al onze ogen zéker op je gericht.’

De meisjes barstten in lachen uit en de muizige kok draaide zich vliegensvlug om. ‘Genoeg! We hebben al genoeg te doen zonder dat jullie drieën hier grappen staan te maken. Ik wil stilte in deze keuk-’ Op dat moment zag ze me.

Ik ademde diep in en pakte het handvat van mijn koffer nog wat steviger vast.

‘Ik ben Myrthe Mertens.’ Ik zei het te zacht, al voordat iemand naar mijn naam had gevraagd. De drie meisjes draaiden zich om en keken me aan. ‘Het nieuwe dienstmeisje.’

De kok knikte kort. 'Net weg bij je moeder?'

Heel even dacht ik aan hoe donker en leeg mijn moeders ogen waren geweest toen we afscheid namen. Ze had me even stevig tegen zich aan gedrukt en ik had gevoeld wat we zouden verliezen, omdat ik het op dat moment weg voelde glippen. Ik dacht aan het bruine pakketje dat ze in mijn handen had gedrukt en aan dat ze niet achterom had gekeken toen ze wegliep. Ik wist waarom. Ik rechtte mijn rug en knikte naar de kok.

Met heldere en sterke stem zei ik: 'Ja. Ze is teruggegaan naar Ierland. Mijn vader is vorige maand gestorven aan tuberculose en ze had niet genoeg geld om ons beiden te onderhouden. Ze is naar huis gereisd en ik ben...'

De kok keek me even strak aan, alsof ze precies wist wat er zich in mijn hoofd afspeelde. 'En jij bent nu bij ons, lieverd. Ik ben Kokkie.'

De meisjes glimlachten meelevend. Kokkie wees met haar lepel naar het meisje met het lichtblonde haar.

'Dat is Dot, onze wijsneus.' Daarna gebaarde ze met haar lepel naar het meisje met de vlecht. 'Dat is Marion, en degene die mijn zandkoekjes staat te verpesten, is Gloria.' Gloria glimlachte en keek me over de rand van haar bril aan. 'Dot haalt een kopje thee voor je en laat je daarna je kamer zien. Pak je spullen uit en rust maar even, dan stellen we je daarna voor aan de hertogin en leiden we je rond.'

‘Ik hoef niet uit te rusten,’ zei ik. ‘Jullie hebben het druk en ik vind het niet erg om te helpen.’

‘En óf we het druk hebben, Myrthe,’ zei Dot. ‘We weten hier beneden niet eens meer welke dag het is.’

Ze lachten en ik zette mijn spullen in een hoek, zette mijn hoed af, trok mijn jas uit en hing hem naast de deur. Ik bond een schort voor en pakte een sterrenvormpje. Kokkie draaide zich weer om naar haar custardpudding en iedereen pakte haar werk weer op, alsof er niets was veranderd. Maar nu stond ik op een vreemde plek tussen mensen die ik niet kende, maar met wie ik vanaf nu wel zou samenwonen.

‘Nou, je weet je moment van aankomst wel uit te kiezen,’ fluisterde Dot. ‘Weet je wat een “debuut” is?’

‘Ik denk het wel. Ik weet uit tijdschriften dat er een “seizoen” is en dat je, als je daaraan meedoet, allerlei kleding nodig hebt om naar de paardenraces in Ascot te gaan. Meisjes dragen een speciale witte jurk wanneer ze gepresenteerd worden in het paleis en ze hebben heel veel kleding en jurken nodig voor middagmaaltijden en dergelijke.’

Gloria snoof. ‘Als jé daaraan meedoet? Wij komen dat paleis niet in, hoor. Maar jeeminee, Myrthe, je weet er meer van dan ik. Ik had er nog nooit van gehoord voordat iedereen hier begon over juffrouw Dephines debuit. Ik

vroeg nog: “Een debuut? Heeft ze een boek geschreven dan?”

Iedereen lachte en ik voelde me iets beter. Terwijl ik sterretjes uitsneed, bekeek ik de meisjes stiekem.

Dot leek het meest zelfverzekerd. ‘Juffrouw Delphine is vorige week gepresenteerd in het paleis. De hertog en hertogin waren er natuurlijk bij. We moesten allemaal in een rij gaan staan toen ze vertrokken.’

De meisjes praatten zo ontspannen met elkaar dat het wel zusjes leken. Dat stelde mij ook op mijn gemak. ‘En wat gebeurt er daarna?’

Dot grijnsde. ‘Alle meisjes die zijn gedebuteerd, moeten trouwen. Ieder meisje houdt daarom een groot bal, maar dat is eigenlijk gewoon een soort wedstrijd om de “debutantendromen” te winnen.’

‘Net een wedstrijdje eierlopen, je weet wel, met een ei en een lepel, maar dan met heel veel diamanten en desserts.’ Gloria grinnikte.

‘Wat zijn debutantendromen?’ vroeg ik. Ik liet me een beetje meeslepen. Dot en Gloria vielen bijna over elkaar heen om me alles te vertellen.

‘Dat zijn de kerels met veel geld en mooie huizen,’ vertelde Dot.

‘... en tegen de kerst is iedereen verliefd en verloofd. Tada!’ zei Gloria giechelend.

Zoals zij het uitlegden, klonk het niet vreemd. Alsof ze vertelden over hoe leeuwen in Afrika leven, of dat sommige vrouwtjesspinnen het mannetje opeten na het paren. Het leek wel een verhaal over hoe een bepaalde diersoort zich gedraagt.

‘Wat gebeurt er als je niet verliefd wordt en je je niet verlooft?’ vroeg ik.

‘Wat gebeurt er als je je niet verlooft?’ riep Dot uit, maar haar vraag was niet specifiek aan iemand gericht.

‘Dan verander je in een pompoen!’ riep Kokkie terug. ‘En dan moeten we deze ellende volgend jaar allemaal weer opnieuw doen. Laten we dus maar hopen dat het probleem met die jurk wordt opgelost en dat iedereen die wil trouwen ook gaat trouwen. Hoewel... dan heb ik een hele bruiloft aan mijn broek hangen.’

‘Wat is er eigenlijk mis met de jurk?’ vroeg ik aan Dot.

‘Nou,’ fluisterde Dot, ‘dat weet niemand. Juffrouw Delphine komt haar kamer niet meer uit.’

Op dat moment liep de mooiste vrouw die ik ooit had gezien de keuken binnen. Ze had ongelooflijk lang kastanjebruin haar dat losjes over haar rug viel. Ze had er een turquoise sjaal doorheen gevlochten. Ze droeg een crèmekleurige, zijden blouse met een maokraag en losse manchetten, met een crèmekleurige wollen rok tot net boven de enkels, waaronder haar witte kousen te zien waren. Ik

wist dat vrouwen dansten op zilver- en goudkleurige schoenen van geitenleer, maar zulke felgekleurde schoenen had ik nog nooit gezien. Deze schoenen waren turquoise, bijpassend bij haar sjaal, en hadden een T-band. De vrouw zag er niet oud uit. Misschien dertig. Ik vroeg me af of dit jufvrouw Delphine was.

Dot, Gloria en Marion stonden allemaal op, dus volgde ik hun voorbeeld.

De vrouw keek me aan. ‘Wie is dit en waarom kijkt ze zo ernstig?’

‘Ik ben Myrthe Mertens.’ Dit keer klonk het meer zoals ik het had geoefend. Ik maakte een reverence zoals mijn moeder me dat had geleerd, niet te diep en met een gebogen hoofd.

‘Maar natuurlijk. De hemel zij dank dat je er bent!’ Ze knipoogde. ‘Dit is allemaal mijn schuld, want ik ben dól op feestjes. En zoals je misschien wel al weet, heeft de koningin een hekel aan me. Ik zal haar eens laten zien hoe je een bal organiseert. Haar bals zijn altijd zo voorspelbaar. En wie wil er nou niet verrast worden?’

Niemand antwoordde. Kokkie schuifelde met haar voeten alsof ze op zoek was naar een gepast antwoord.

‘Laat jullie niet voor de gek houden, meisjes. Iedereen denkt dat ze me haat omdat ik “de schoonheid van mijn generatie” werd genoemd in het roddelblad *The Tatler*,

maar dat is niet de reden. Het is nonsens om beroemd te zijn vanwege je uiterlijk, zoals jullie wel weten.' Ook nu zweeg iedereen, terwijl de hertogin door ratelde: 'Niemand wist wat lila wás voordat ik het droeg en dat kan de koningin simpelweg niet uitstaan.'

Ze pakte een lepel van de tafel, liep naar de pan met custardpudding en schepte er een beetje uit. 'Ik ben verzot op custardpudding. Verrukkelijk.' Ze stopte de lepel in haar mond.

Ik had nog nooit een vrouw gezien die zo onverschrokken was als zij. Ik kon haast niet geloven hoe brutaal ze was. De vrouwen met wie ik was opgegroeid maakten zich druk over of ze de juiste hoed droegen in de kerk en of de drempel wel schoon genoeg was, zodat niemand kon beweren dat ze niet van goeden huize kwamen. Ze wilden dat anderen hen zagen als vrouwen met status. Maar deze vrouw had écht status en zij leek er niets om te geven. Het was opwindend om bij haar in de buurt te zijn, alsof alles mogelijk was.

'We moeten dit op dezelfde manier aanpakken als de oorlog,' ging ze verder. 'Nog drie dagen te gaan! Alle hens aan dek, dan zullen we overwinnen. Dit bal wordt het meest schandelijke feest ooit, al moet ik al mijn kleren uittrekken en naakt de tango dansen met de koning.'

Dot giechelde en Kokkie keek geschokt. Ik kon al nau-

welijks geloven dat ik tegenover iemand stond die de koning van Engeland persoonlijk kende, laat staan dat ze zo ongepast over hem durfde te spreken. Maar ik zag hoe mooi en elegant en moedig ze was en ik wist meteen dat het allemaal waar was.

‘Een bal is een serieuze zaak, Dot.’ Ze keek nog eens de keuken rond en haar glimlachende blik bleef op mij hangen. ‘Wat een prachtige jurk, Myrthe Mertens.’ Ze bekeek me van top tot teen. ‘Is dit de nieuwe norm, Kokkie? Coco Chanel voor de dienstmeiden?’

Ik voelde mezelf een paar centimeter groeien van trots. Een echte aristocratische dame had mijn handwerk opgemerkt. ‘Ik heb de jurk zelf gemaakt,’ zei ik. ‘Ik kan naaien.’

De hertogin glimlachte. ‘Dat kun je zeker. Wat een heerlijke jurk. Gewoonweg prachtig. Je hebt zeker niet toevallig een kledinglijn met Parijse haute couture-baljurken?’ Ze lachte luid. ‘O, lieve Kokkie, ik ben alleen gekomen om te doen alsof ik op de hoogte wilde blijven van hoe het ervoor staat. Ik zie dat jullie erg hard werken. Bravo, bravo, met name voor de custardpudding.’ Met die woorden zwierde ze de keuken uit.

‘Dat was de hertogin,’ zei Kokkie nuchter.

Iedereen ging weer aan het werk en al snel was de keuken weer gevuld met geroezemoes. Terwijl ik het deeg uitrolde, keek ik naar de vele rijen kleine belletjes aan de muur

tegenover me. Ze hadden allemaal een naamplaatje met gouden letters – SALON, WERKKAMER VAN DE HERTOG, KLEEDKAMER VAN DE HERTOGIN, BUITENKAMER, KAMER VAN JUFFROUW DELPHINE – en daarnaast een naam die ik nog niet eerder had gehoord: KAMER VAN JUFFROUW SYLVIA.

‘Heeft juffrouw Delphine een zusje?’ vroeg ik beleefd. Dot grijnsde breed en Marion en Gloria giechelden. Zelfs Kokkie, die in haar custard stond te roeren, kon een glimlach niet onderdrukken.

‘Wat is er?’ vroeg ik. ‘Vertel eens over haar.’

Dot schudde haar hoofd. ‘Juffrouw Sylvia is...’

Gloria deed haar mond open en weer dicht.

‘Ze is...’ Marion verstomde.

Kokkie keek me aan. ‘Juffrouw Sylvia is niet in een zin te vatten, Myrthe. De hertogin is al wat ongewoon, maar juffrouw Sylvia spant de kroon. Ze... nou ja, je moet haar maar met eigen ogen zien.’

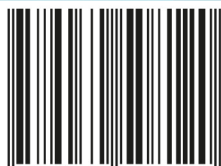
Het HUIS van VERWONDERING

Wanneer de getalenteerde Myrthe dienstmeisje wordt voor de familie Van Callenburgh, denkt ze dat ze haar grote droom om kleermaakster te worden voorgoed vaarwel moet zeggen. Maar dan walst Sylvia, de jongste dochter van de familie, met veel flair en energie haar leven in. Zij heeft een missie: haar zus redden van de meest gruwelijke debutantenjurk ooit!

Een onverwachte samenwerking en hartverwarmende vriendschap begint als Sylvia's ontwerptalent en Myrthes naaikunsten samenkomen. De twee vriendinnen beginnen aan een geheime missie waarmee ze iedereen omver zullen blazen.

**'Een geestige en fantastische creatie,
aan elkaar genaaid met hoop en charme.
Een viering van de kracht van vriendschap
en het opkomen voor wat juist is.'**

- Anna James, auteur van
Pages & Co

9 789030 508120

www.billybones.nl

B
—

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

VRIENDSCHAP

HUMOR

MODE

